

Hektór s jiskřící přilbou však neustal v boji ni takto,
naopak, ustoupil jen a pádnou pravicí chytil
na pláni ležící kámen, kus ohromný, černý a drsný,
hrozný Aiantův štít jím zasáhl ze sedmi koží
doprostřed na vypuklině — kov na štítě zarinčel kolem.

Vzápětí po něm zas Aiás zdvih kámen o mnoho větší,
zakroužil jím a mrštil a napjal se nesmírnou sílu,
dovnitř prolomil štít tím balvanem velým jak žernov,
kolena milá mu podťal. Rek naznak se natáhl na zem,
přiražen na štít; však rychle bůh Apollón zase ho vzpřímil.

Tenkrát by byli i meči se zblízka již bodali, avšak
hlasatelé dva přišli, ti poslové Dia i lidí,
z Trójanů jeden a druhý byl z Achájů oděných kovem,
Talthýbios a Ídaios s ním, dva rozumní muži.
Napřáhli mezi ně žezla a potom k nim taková slova
hlasatel Ídaios pronesl, jenž dovedl rozumně radit:
„Zanechte, synové milí již zápasu, zanechte boje,
neboť oblačný Zeus vás oba dva miluje stejně,
oba jste oštěpem slavní — to všichni teď bezpečně víme,
ale už nastáva noc — je dobré se podřídít noci.“

Telamónův syn Aiás mu na to zas v odpověď pravil:
„Ídaie, Hektoru přikáž, ať podá takový návrh:
sám přec řeškeré reky on první tu k zápasu vyzval,
ať tedy začne, já poslechnu rád, jen začne-li sám s tím.“

Hektór s jiskřící přilbou, rek velký, mu odpověděl zase:
„Aiante, když ti bůh dal mohutnost, sílu a moudrost,
mimoto že i kopím jsi nejlepší z achájských reků,
nyní přestaňme tedy a zastavme vražednou bitvu
pro dnes, vždyť bojovat budem zas příště, až konečně o nás
rozhodne bůh a dá pak vítězství jediné straně;
ale už nastáva noc — je dobré se podřídít noci,
abys v táboře lodním šel potěšit Acháje všechny,
obzvláště příbuzné svoje a přátelé, které máš s sebou.
Já pak po velkém městě zde našeho Priama vládce
Trójanů chci zas těšit i Trójanky s velkými rouchy,
které se modlit půjdou již do chrámu na shromaždiště.
Zatím si dejme my dva teď navzájem přeskvělé dary,
aby pak leckdo řekl jak z achájských mužů, tak z trójských:
»Jako se kvůli sporu v boj pustili na život, na smrt,
tak se i smířili zas a v přátelství rozešli spoli.«

Domluvil Hektór a dak mu meč zdobený stříbrem, jež nesl
zároveň s patřičnou pochvou a s řemenem řezaným vkusně;
Hektorovi zas Aiás dal opasek zářící nachem.
Takto se rozešli oba; šel jeden k achájským vojskům,

druhý v dav Trójanů kráčet. Když zhlédli ho, cítili radost,
že k nim přichází zdrav a naprosto nezraněn, síle
Aintově že unikl a pravici nezdolné;
vedli jej k městu, vždyť nedoufal nikdo, že zdrav se jím vrátí.

Aiás na druhé straně, svým vítězstvím rozjařen, kráčet
s Achájeci v důkladné zbroji zas k slavnému Agamemnonu.
Jakmile do stanu vešli, kde bydlil syn Átreův, hned jim
pětiletého býka dal na počest mocnému Diu
usmrtit Agamemnón, král přemocný, náčelník mužstva.

Str.184-186

Acháje oděné kovem rek u řeky Ásópu nechal,
Kadmovcům do města Théb však přinášel mírový návrh.
Ale když vracel se nazpět, s tvou pomocí, bohyně jasná,
provedl strašlivé činy, když při něm jsi ochotně stála.
Tak stůj nyní i při mně, tak vlídně mě ochraňuj! Já pak
za oběť jalůvku lesklou ti porazím širokočelou,
kterou doposud nikdo jhem nezkrotil, nepřived k pluhu.
Tu ti pak za oběť dám a rohy ji obložím zlatem.“

Takto se modlili nahlas, i slyšela Athéna Pallas.
K dceři velkého Dia když skončili modlitbu vroucí,
jako dva odvážní lvi šli bojištěm v temnotě noční
přes zbraně, přes padlé muže a kaluže zčernalé krve.

Nenechal ale ni Hektór své hrdinské Trójany v spánku,
nýbrž nejlepší z nich v té chvíli si povolal na sněm
všechny, kdo vůdcové byli a rádcové trójského lidu;
ty si dal hromadně svolat a rozkládal rozvázný záměr:
„Kdopak by na sebe vzal a provedl tenhle úkol,
ovšemže za velký dar? Ten dostane odměnu slušnou:
chci mu dát vůz a k němu pár koní se štíhlou šíjí,
kteří nejlepší budou zde u rychlých achájských lodí,
tomu, kdo odvahu měl by a slávy chtěl dosáhnout tím, že
k lodím plujícím rychle by na dosah přišel a zvěděl,
zdali ty koráby rychlé jsou hlídány dosud jak dříve,
či se snad Achájeci radí, když od nás už potření byli,
kterak by utekli odtud a nechtějí možná už ani
za noci na stráž být, již zmoření únavou hroznou.“

Pravil, i umlkli všichni a nastalo hrobové ticho.
Žil však jakýsi Dolón v zdech trójských, syn Euméda, toho
božského hlasatele — měl zlata, měl bohatství bronz —;
ten sic nehezky byl svým zjevem, však v běhu byl rychlý,
sám byl jediný syn, však žilo s ním ještě pět sester.
Ten tedy před tváří bohů tam tenkrát k Hektoru řekl:

„Hektore, statečný duch a srdce mě vybízí přijít
na dosah k rychlým lodím a všechno tam vyzvědět. Ty však
přede mnou zdvihni své žezlo a slavně mi přísahou potvrď,
že mi pak opravdu dáš vůz zdobený bronzem a koně,
které Achilla vozí, tak skvělého, slavného reka.
Já pak zbytečným zvědem ti nebudu, splním, co čekáš,
neboť táborem půjdu vždy dál, až dorazím k lodi
vladaře Agamemnona, kde patrně předáci jejich
v poradě právě se radí, zda prchnout či bojovat dále.“

Pravil, rek do ruky vzal své žezlo a přísahal: „Svědkiem
ať je mi nyní sám Zeus, choť Hérin, jenž mohutně hřímá,
z Trójanů jiný že muž se nesveze na těchto koních,
slibuji, že se pak jimi jen ty budeš trvale pyšnit.“
Pravil, sic přísahal křivě, však Dolóna podnítil k činu.
Ihned zahnutý luk si zavěsil přes plece, potom
z šedého vlka si přes šat i přes luk přehodil kůži,
na hlavu vydří přilbu si vložil, vzal broušený oštěp,
a pak z tábora spěchal již k achájským lodím, však neměl
od lodí nazpátek přijít a přinést Hektoru zprávu.
Jakmile zástup koní a mužů již za sebou nechal,
dychtivě pospíchal cestou; vtom Odysseus, potomek Diův,
spatřil, jak blíží se k nim, i ozval se k Diomédovi:
„Příteli, nějaký muž sem přichází z tábora, ale
nevím, zda k našim lodím jak vyzvědač míří, či chce-li
oloupit někoho z padlých, co mrtví tu leží. My ale
nedřív ho rovinou nechme jen o malý kousek nás přejít,
potom však vyrazíme na něj, a tak bychom rychle ho mohli
zajmout;